

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/141/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3219200165
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3219200165.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu X. L. L. K. SA, so sídlom X. V. 1, XXX XX L., K. republika, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom X. L. L. K. SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom X. - U. T., W. 2, N.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. T. S., s. r. o., so sídlom X. - U. T., P. XX, proti žalovanému X. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX L. č. XX, o zaplatenie 861,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 29. mája 2019, č. k. 2Csp/8/2019-45 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 525,33 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 725,33 eur od 17.03.2016 do 16.05.2016 a úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 525,33 eur od 17.05.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 22,00 %, a to do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 08.02.2019 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 861,18 eur spolu s úrokmi vo výške 23,76 % ročne zo sumy 878,24 eur od 17.02.2016 do 16.05.2016, zo sumy 861,18 eur od 17.05.2016 do zaplatenia a úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.021,18 eur od 17.02.2016 do 16.05.2016, zo sumy 861,18 eur od 17.05.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav. Právny predchodca žalobcu (S.) a žalovaný dňa 04.11.2014 uzavreli zmluvu označenú v časti 2 ako „Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb“, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému revolvingový spotrebiteľský úver do výšky schváleného úverového rámca a za podmienok podľa predmetnej zmluvy a žalovaný sa zaviazal poskytnutý revolvingový úver vrátiť, zaplatiť dohodnuté úroky a poplatky a plniť ďalšie povinnosti podľa predmetnej zmluvy (ďalej aj len "predmetná zmluva"). Podľa potvrdenia zo dňa 14.01.2019 o odfinancovaní peňažných prostriedkov registrovaných na úverovom prípade č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo strany právneho predchodcu žalobcu bola žalovanému poskytnutá suma v celkovej výške 1.506,45 eur. listine označenej ako "Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX" zo dňa 23.02.2016 adresovanej žalovanému právny predchodca žalobcu uviedol, že nakoľko žalovaný úver nesplácal riadne a včas, a to ani po opakovaných výzvach na úhradu, právny predchodca žalobcu (S.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť

úveru v zmysle uzatvorenej úverovej zmluvy a ku dňu 16.02.2016 sa záväzok žalovaného stal splatný v celom rozsahu. Žalobca zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.061,18 eur zloženej z úverovej istiny vo výške 878,24 eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného vo výške 142,94 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,00 eur v lehote 14 dní od doručenia tohto oznámenia. Podľa doručienky sa listina dostala do dispozičnej sféry žalovaného dňa 02.03.2016. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy; § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy; § 2 písm. a/ a b/, písm. d/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. g/, písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy. Súd na základe vykonaného dokazovania a po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Predmetnú zmluvu, uzatvorenú medzi žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom a žalovaným, súd posúdil podľa jej obsahu a dospel k záveru, že ide o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka. Zároveň však ide aj o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetná zmluva spĺňa tiež definičné znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa vyššie uvedených ustanovení § 2 písm. a/, b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je okrem iného aj údaj o celkovej výške a konkrétnej mene spotrebiteľského úveru a podmienkach upravujúcich jeho čerpanie podľa § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie mal za to, že z predmetnej zmluvy nemožno jednoznačne určiť, v akej výške úverového rámca bol žalovanému poskytnutý úver, keď v predmetnej zmluve je v časti 2 bod 1.1 uvedené, že výška úverového rámca je 5.000,00 eur a ďalej, že aktuálna výška úverového rámca je 600,00 eur. Túto nezrovnalosť nie je možné odstrániť výkladom, nie je možné teda ustáliť, aký úverový rámec si strany vlastne dohodli. Keďže v zmluve sú uvedené dva rôzne údaje o celkovej výške úveru, resp. úverového rámca, hoci v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený (jeden) údaj o celkovej výške úveru, a to jasne, určito a zrozumiteľne, čo nepochybne platí aj pre revolvingový úver, keďže zákon žiadnu výnimku pre takýto typ úveru nestanovuje (nieť dôvodu na to, aby nebolo možné priamo v zmluve jednoznačne a presne určiť výšku úverového rámca), súd mal za to, že použité vyjadrenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je v súlade s podstatou, zmyslom a účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve absentuje aj konkrétna, zrozumiteľne, určito a jasne uvedená výška splátky. V zmluve sa uvádzalo, že žalovaný sa zaväzuje vyčerpaný úver splácať v mesačných splátkach vo výške min. 5,00 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok sumy 300,00 eur, pričom tieto sú splatné vždy k 10. dňu v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom došlo k prvému čerpaniu revolvingového úveru. Pokiaľ zákon vyžaduje, aby každá zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, potom niet dôvodu, prečo by uvedené údaje nemala obsahovať i zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, keď pre tento typ úveru zákonne stanovuje žiadne výnimky a odchýlky. Vzhľadom na daný typ úveru bolo úplne nevyhnutné presne uviesť výšku splátky jasne a zrozumiteľne. Súd zastával názor, že čo sa týka určenia výšky každej mesačnej splátky a to spôsobom, že mesačná splátka činí min. 5,00 % z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok sumy 300,00 eur, takéto určenie výšky splátky je pre bežného spotrebiteľa len ťažko zrozumiteľné. Pokiaľ má spotrebiteľ nielenže vypočítať príslušné percento z dlžnej sumy, ale navyše k tomu počítať a zaokrúhľovať násobky dlžnej sumy, ktorú vyčerpal, keď navyše sú v predmetnej zmluve uvedené v podstate dva údaje o výške úveru, resp. úverového rámca, potom je takéto určenie výšky mesačnej splátky vyjadrené pre priemerného spotrebiteľa zložito. Spotrebiteľ je odkázaný sám si vypočítavať výšku jednotlivých mesačných splátok podľa uvedeného vzorca. Preto súd vyvodil, že na túto časť zmluvy určujúcu výšku celej mesačnej splátky nemožno prihliadať a preto súd konštatuje, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v zmluve nebola uvedená tak, ako to vyžaduje zákon. Poskytnutý revolvingový úver súd preto pre absenciu náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 písm. g/ a k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch posudzoval ako úver bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v príslušnom znení. Na základe uvedeného, keďže sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 1.506,45 eur a sumou vykonaných úhrad žalovaným veriteľovi titulom predmetnej zmluvy v sume 981,12 eur, t. j. sumu 525,33 eur. Žalovaný túto sumu doposiaľ preukázateľne neuhradil, preto súd žalobe v časti vyhovel a zaviazal týmto rozhodnutím žalovaného ako dlžníka zaplatiť žalobcovi nevrátenú istinu poskytnutého

úveru v sume 525,33 eur. V prevyšujúcej časti uplatnenej istiny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný bol po uplynutí lehoty vo výzve žalobcu na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru nepochybne v omeškaní so zaplatením svojho peňažného dlhu, preto súd žalobcovi okrem priznanej istiny priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5,00 % ročne (podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v príslušnom znení) z dlžnej sumy 725,33 eur za obdobie od 17.03.2016 (nakoľko mimoriadne zosplatenie bolo doručené dňa 02.03.2016, pričom žalovaný mal splatiť dlh do 14 dní od doručenia oznámenia, teda do 16.03.2016) do 16.05.2016. Po vykonaní úhrady dňa 16.05.2016 v sume 200,00 eur je žalovaný v omeškaní so zaplatením sumy 525,33 eur, preto súd žalobcovi následne priznal úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 525,33 eur od 17.05.2016 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd uplatnený nárok na úrok z omeškania ako nedôvodný zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu v konaní. Žalobca sa v danom spore proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny vo výške 861,18 eur, pričom súd mu priznal nárok na zaplatenie istiny vo výške 525,33 eur, na základe čoho súd konštatoval, že úspech žalobcu v spore predstavuje 61,00 %, neúspech žalobcu predstavuje 39,00 % a čistý úspech žalobcu v spore voči žalovanému potom predstavuje 22,00 %. Súd preto zaviazal žalovaného zaplatiť v stanovenej lehote žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 22,00 %. O výške náhrady týchto trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne samostatným uznesením súdny úradník tunajšieho súdu po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku, a to výroku II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca poukázal na to, že žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Predmetom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty je poskytnutie revolvingového úveru, t. zn., že žalobca poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalobca k výške úveru uvádzal, že pri revolvingovom úvere môže klient po splatení časti dlhu znovu čerpať prostriedky v tejto časti bez toho, aby došlo k navýšeniu úverového rámca. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohol čerpať len časť poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Žalobca dôvodil tým, že nevie vôľu žalovaného ani predpokladať ani ovplyvniť, preto nemohol v zmluve uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak než to urobil na úverovej zmluve, t.zn., že výška splátky je 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,00 eur a že je splatná 10. deň v mesiaci. Žalobca rovnako poukázal na skutočnosť, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamoval žalobcovi vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a teda, že žalovaný mal presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška. Žalobca mal ďalej za to, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je v zmluve uvedená v súlade s ustanovením prílohy č. 2 bodu II. písm. e) bod 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Žalobca poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k.: 8C/284/2015-67 zo dňa 06.11.2015, ako aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016. Súdny dvor vo vyššie uvedenom rozsudku zároveň konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že: „zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave“. Žalobca tiež upriamil pozornosť súdu na uznesenie Najvyššieho súdu SR, č.k.: 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam má žalobca za to, že z výkladu Súdneho dvora k smernici 2008/48 ako aj z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nevyplýva povinnosť, že by zmluva o úvere mala obsahovať presné rozčlenenie vnútornej skladby jednotlivých splátok na časť istiny, úrokov a poplatkov. Zmluva podľa žalobcu obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a je toho názoru, že súd nesprávne postupoval, keď posúdil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v zamietnutej časti nevyhovelo a je toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok v celom rozsahu. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 zákona CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

5. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a Rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb uzatvorená medzi predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 04.11.2014 (ďalej len „zmluva o revolvingovom úvere“) v akej výške úverového rámca bol poskytnutý úver, neobsahuje tiež konkrétne, zrozumiteľne, určito a jasne uvedenú výšku splátky z dôvodu absencie ktorých náležitostí je zmluva o revolvingovom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzatvorenia bezúročná a bez poplatkov (ďalej len „zákona o spotrebiteľských úveroch“).

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

10. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo zistenia, že v danom prípade ide o nárok na zaplatenie zostatku poskytnutého spotrebiteľského úveru predchodcom žalobcu žalovanému a v danom prípade sa tak na právny vzťah účastníkov tohto záväzkového vzťahu vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom.

11. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva aj uvedený zákon ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferuje až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

12. Jenou z takýchto náležitostí je aj náležitosť v mysle vyššie uvedeného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, celková výška spotrebiteľského úveru, ktorej absencia má za následok podľa § 11 od. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, že sa spotrebiteľský

úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zákon povinnosť uvedenia tejto náležitosti v zmluve neviaže len na tzv. spotrebiteľské úvery nerevolvingového typu, a teda revolvingový úver v tomto smere nemá výnimku. Je zrejmé, že aj pri uzavieraní zmluvy o revolvingovom úvere, teda úvere, ktorý sa obnovuje, je nutné vymedziť vzájomné práva a povinnosti strán tak, aby bolo možné zo strany dlžníka zistiť už pri podpise zmluvy, aká je výška poskytnutého spotrebiteľského úveru, resp. aj to, aká je výška jeho splátky za podmienok, aké existujú v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Veriteľovi žiadna skutočnosť nebránila, aby tieto údaje do spotrebiteľskej zmluvy uviedol. Nemožno súhlasiť s argumentmi žalobcu, že z dôvodu nepredvídateľnosti vôle žalovaného, kedy a v akom rozsahu bude žalovaný čerpať revolvingový úver, nebolo možné uviesť, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je zrejmé, že tieto údaje sa dajú určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú v tomto čase zistiteľné. Iná je situácia v priebehu tohto úverového vzťahu, pričom však veriteľ má povinnosť informovať dlžníka o zmenách zákonom vyžadovaných údajov tak, aby spotrebiteľ bol v každej fáze trvania záväzkového vzťahu informovaný, aké povinnosti (a práva) mu zo zmluvy vyplývajú. Preto pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve o revolvingovom úvere absentuje údaj o celkovej výške úveru z dôvodu ktorého je potrebné posúdiť zmluvu o revolvingovom úvere ako bezúročnú a bez poplatkov, bol takýto záver súdu prvej inštancie správny.

13. Ako jednu z vyššie uvedených náležitostí absencia ktorých má za následok, že zmluva o úvere bude bezúročná a bez poplatkov je aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda, že zmluva musí obsahovať výšku mesačnej splátky. Sice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a záverov z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 146/2017 na ktoré vo svojom odvolaní poukazuje aj žalobca, pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky, tento výklad nemá vplyv na povinnosť veriteľa v zmluve o úvere uvádzať výšku mesačnej splátky tak, aby táto bola táto bola určená pre spotrebiteľa jednoznačne a zrozumiteľne konkrétnou výškou bez potreby ďalšieho výpočtu.

14. Námietka žalobcu spočívajúca v tom, že predmetný úver je revolvingovým úverom, a preto nemožno určiť výšku mesačnej splátky, je bez právneho významu, nakoľko vychádzajúc z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, z § 9 ods. 2 písm. k) vyslovene vyplýva, že zmluva musí obsahovať okrem iného výšku splátok istiny úrokov a iných poplatkov, a preto bolo povinnosťou žalobcu v uzatvorenej zmluve túto náležitosť jednoznačne a zrozumiteľne uviesť. Pokiaľ zmluva o úvere neobsahovala presnú výšku mesačnej splátky, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť len apelovaním na aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu jej výšky matematickými operáciami z iných, v zmluve dostupných údajov. Naopak, aj podľa odvolacieho súdu je potrebné trvať na tom, aby výška mesačnej splátky bola uvedená zreteľne v plnej výške tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť dostupné údaje uvedené dodávateľom a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, príp. dodávateľmi.

15. Ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nespĺnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca nesprávne uvádzal celkovú výšku úveru a výšku splátky úveru, takýto úver treba pre absenciu náležitosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. g) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.

16. Odvolacie námietky žalobcu tak neboli dôvodné.

17. Vzhľadom na uvedené, keďže predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Žalovanému však žiadne trovy

odvolacieho konania nevznikli a tieto nevyplývajú ani z obsahu spisu, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).